

NOVÝ ŽIVOT V KRISTU 1

Nový život dostáváme ve chvíli křtu. Prožít to, a prožít katechezí po křtu, ale jaké události nám to pomohou prožít? Jelikož nás nevedla církev ke křtu, coby dospělé stojí za to objevit tu cestu katechumenátu. V ní objevíme tu starou krásnou pravdu „kdo jsi“. Objev kdo jsi učila církev a dělá to pořád. Staň se tím, kým jsi, křesťanem, protože nim jsi.

Pavel VI uvedl v život „Uvedení do křesťanského života“ a mělo to dvojí důvod: jednak pomoci tím dospělým, kteří se připravují na křest a po druhé pomoci těm kdo byli pokřtěni v dětství aby zakusili co to je být pokřtěn. J. P. II prohlásil, že je to ukázková katecheze.

Katechumenát má 3 období přijetí do katechumenátu pak zařazení mezi čekatele křtu (vyvolení) a poslední je udělení křtu. V první církvi trval kolem 3 let a měl několik etap. Celý katechumenát doprovází jakýsi prekatechumenát kdy uchazeč vyjádří upřímnou touhu poučit se a tady začíná zvěstování evangelia. Je v něm zvěstován živý Bůh a ten jehož poslal k spáse všech, Ježíš Kristus. Tím se rodí víra a chuť vytrhnout se z hříchu a jsme přitahováni Boží láskou. Je vhodné vysvětlovat evangelium a to tu nejzákladnější část. tak jako dítě se učí jazyku, nezačíná od všech složitosti, ale od toho základního a na to nabaluje.

1 část to je jakýsi předběžný katechumenát, který byl celý o tom hlásat kerigma tj. nejdůležitější hlásání doslova **vykřičet** dobrou zvěst. Bylo to také období kdy hleděli nakolik ono první setkání s Pánem přináší plody, na kolik vede k obrácení. Na kolik to, že poznáváme Krista nás mění.

K meditaci J3,1-22. Je to rozhovor Krista s Nikodémem. Snad nejpodstatnější je verš 16, který se hodně objevuje pokud se chce křičet o radostné zvěsti. Zaměřil bych se na tři momenty z této věty, které jsou pro nás tak zřejmé a přitom by nás měly uvádět do údivu.

a/ **tak Bůh miloval svět**- stojí za to se zeptat zda láska Boha ke světu je pro mě tak zřejmá, zda láska Boha ke mně je tak zřejmá, zda láska Boha k nám, k tomuto společenství je tak zřejmá?

Je taková závorka v bibli. První její část je 1Moj6,5-7:11-13 kdy Bůh se dívá na svět člověka jak postupuje zlo a litoval, že stvořil člověka a trápil se ve svém srdci. Druhá závorka je v 1Jan 2,15-16 „nemilujte svět ani to co je ve světě“, dále dychtivost neboli trojí žádostivost je to jedna z nejposlednějších knih nového zákona.

Naopak v rozmluvě s Nikodémem Bůh mluví, že miluje svět. Bůh ho miluje, byť svět si tu lásku nezaslouží. Bůh miluje svět, který ho trápí, byť litoval, že ho stvořil. Bůh miluje svět, ve kterém je žádostivost těla, oči a pýcha života. Bůh miluje svět a takový svět, který je těžko milovat.

Chtějme se pozastavit nad tou trojí žádostivostí. Každý řekne, nemám rád pýchu, ale když ona je ve mně. Pak to není tak jednoduché, přece chci být milován. Nemám rád chamtivce, ale stačí se podívat do zrcadla a vše vypadá jinak. A najednou je tady otázka to máme milovat pouze ty bezúhonné? Nemáme náhodou snahu napovídat Bohu koho má a nemá milovat? Možná někteří nemají, protože jsou tak svatí, že jde z toho mráz po zádech. Zkusme to ještě vyhrotit. Ve Francii byl zavražděn otec Žak 84 let. Zastupoval mladého kněze, který odjel na dovolenou. Všichni, i když jsme ho nikdy neviděli, nemáme problém ho milovat. Den na to oznámili jméno vraha, byl nim 19 letý mladík, podřezal mu krk. Jaké jsou v té chvíli v nás pocity, koho má Bůh milovat?

Alternativa mezi hněvem a milosrdenstvím. Vzniká otázka, a co je vlastně opravdu víc platné, působivé. Onen příběh ukazuje neustále napětí evangeliem a tím co se děje ve světě. Jsme si vědomí co se děje ve světě a mnohdy v nás vře hněv a zdá se, že lékem je dát mu průchod a ne láska. Takový svět nelze milovat. To je neslýchaná zvěst. Bůh miluje svět, který nelze milovat, Bůh miluje mě, který nemám na tu lásku moc velký nárok. Udělal jsem mnoho zlých věcí, které sv. Jan pojmenuje trojí žádostivostí. Celé to zkažení světa je také kvůli mně. Já také mám na tom podíl. Hříchy jsou abstraktní ve světě, ale stanou se konkrétní právě ve světě. Jak mě Bůh může milovat?

b/ A zde je odpověď na to. **Miluje mě tak, že dal svého Syna.** Je to taková samozřejmost s jakou to říkám. A ještě dřív v evangeliu zaznívá, že svět přitáhne k sobě, až bude vyvýšen. Kristus nás tak miluje, že jde za námi, ne my za ním. A kde jde? Právě v onu skutečnost hříchu. ne tím, že sám hřeší, ale že můj hřích bere na sebe. Celý můj hřích bere na sebe a v tom jak píše sv. Pavel spočívá jeho spravedlnost. Boží spravedlnost. On nám to bere nás to nic nestojí, ale jeho ano. Dostávám dar, mě to nestojí, ale ten kdo mi ho dává, to platí. Tady je odpověď na napětí mezi spravedlností a milosrdenstvím. Spravedlnost Boha je v tom, že učinil hříchem toho, který hřích nepoznal. Kristus je svobodný od žádostivosti. On neví co je to pýcha je pokorný, on neví co je to žádostivost těla, je čistý, on neví co je to chtivost je ubohý. Ovšem tak Bůh miloval svět, že se stal moji chtivostí, moji nečistotou, moji pýchou aby to vzal na kříž a aby každý z těch hříchů spolu s ním na kříži umřel. To je to Pavlovo, když jsme s ním umřeli, spolu s ním vstaneme

k novému životu. Když mu ty slabosti dáme, začneme nový život. Můj hřích umírá spolu s Kristem, který ho vzal na sebe na kříži. Tak Bůh miluje svět, který nelze milovat. Je zde otázka. Kdy Otec dělá svého Syna mým hříchem. Je to ve chvíli jakmile mu ten hřích dám. On stane přede mnou a řekne, dej mi svůj hřích, chci ho vzít na sebe. My s tím můžeme mít problém, a sice dvojí. Nechci, protože nechci ho opustit, je mi v něm dobře, dělá mi radost, tolik už mi Bůh vzal. A pak také nechci, protože nevěřím, že on může mi ho vzít. Zdá se mi, že můj hřích je příliš velký. Ne to nevezme to je mu odporné. Dej mi svůj hřích. Já se chci stát tím hříchem, mě nebyla odporná stáj. To není tak, že on stojí přede mnou krásný, čistý a je pro mě výčitkou, zrcadlem. Podívej se jak vypadáš, kdo vlastně jsi. Jak jsi pyšný, špinavý. Nestojí přede mnou jako učitel, který mentoruje, ale jako ten kdo mě nesmírně miluje a říká, dej mi to. Říkám to tolikrát, protože to první co církev hlásala je, kdo a jaký je Bůh. Od toho obrazu Boha v nás moc záleží. Většinou je to tak, že člověk si tvoří svůj vlastní obraz Boha a pak se ho začíná bát. Takového Boha, který se zjevuje v Kristu, není možné se bát. Můžeme být doslova přemoženi, proniknuti, zasaženi jeho láskou.

Je v evangeliu jak Jan a Jakub chtěli svolat hromy a blesky na lidi a pak sedět jeden po levé a druhý po pravé straně Božího trůnu. Můžete pít kalich, který já budu pít. Ano. Budete. Co to znamená kalich a společně pít z kalicha. Pít vodku s někým to je snadné, ale kalich to je pozvání k velkému důvěrnému přátelství Krista k nám. On nepřichází k nám, aby s námi pil pivo, ale aby s námi pil z kalicha utrpení, které nám působí hříchy. My jsme lidmi trpícími díky hříchu, díky žádostem, ony v nás rodí utrpení a Ježíš to chce vypít za nás. Není důvod se bát takového Boha. Můžeme být leda tak omráčeni láskou. Právě tím, dej mi ho a on zemře tvůj hřích, důvod tvé bolesti.

A pokud mu ho odevzdám a to je třetí myšlenka pak za to dostávám ještě život věčný. To je výměna. Odkud se v nás bere život. Jednoduše že ho někdo porodí, na to my nemáme vliv, jsme narození. Je to pasivní tvar. Byl mi dán život, ne že já jsem si ho dal. Když je řeč o věčném životě tj. rodíme se z Boha Bůh je naším Otcem. Všimněme si v rozhovoru s Nikodémem. Nikodém ho oslovuje Mistře a Ježíš na to nereaguje byť jinde v evangeliu ano, ale tady to přechází a hned mluví o synu člověka. Jakoby hned říká o své identitě je synem Otce. ***Velká zvěst je taková, že ten kdo byl včera pyšným dnes může být synem a milovat takovou láskou jako miluje Bůh, protože v tom je život věčný. Život věčný není v tom, že nemá konce, ale to je kvalita života. A kvalita života je v tom, že máme v sobě život Boha – od Boha pocházející. Co se narodilo z těla je tělem a s ducha je***

duchem. Je zde možná obrovská výměna. Jak k tomu dojde? Bůh je Otec tj. V něm je neustála touha rodit život to je jeho identita, takovou identitu nám Kristus zjevil, a proto On se nikdy neunaví rozením v nás života, odpouštěním, milosrdenstvím.

Je trojí víra ta první věřím, že je Bůh, druhá věřím Bohu a třetí jdu směrem k Bohu. Máš touhu udělat krok směrem k němu, pak máš schopnost v sobě lásky jaká je v Bohu. Máš v sobě jeho život. To není tak, že jednou mi Bůh dá ten věčný život, až dojdou do Fatimy, nebo k smrti. Jakmile udělám ten krok, to je taková prasklina skrze kterou jeho život už pronikne. To je pozvánka ke vztahu. On život dává už teď touha prvního kroku a mám.

Tři věci křičela první církve k těm co přišli ke katechumenátu.

- 1. Bůh tě má rád.**
- 2. Dělá obrovskou výměnu.**
- 3. Život věčný**

Dává ti nový život. Věčný život to není dlouhověkost, ale kvalita života.

Pane dnes chci být Nikodémem, jmenuji se Nikodém a děkuji ti za rozhovor. Netušil jsem, že rozhovor s tebou mě zavede do středu mých slabosti a tvé lásky. Chci ti odevzdat hřích, nechci být otrokem, ale synem. Dej mi věčný život. Přijmi tu mou touhu. Pán a Bůh můj. Ježíši důvěřuji ti, chci jít tvým směrem. Buď mým spasitelem.

Tady bych navrhoval ta 3 témata. Mohou být jinak, ale snažil jsem se to uchopit proč tak uvažují.

II Kdo je Kristus

Byli jsme svědky předběžného katechumenátu a tam podstatné bylo si udělat obraz Boha, coby Otce, který miluje. A teď je druhá etapa a to vstup do katechumenátu. Podobá se to otázkám u křtu. Zajisté si vzpomínáte na tu otázku:

Co žádáte od církve Boží?

Poznání Krista

A proč chcete poznat Krista?

Protože chci patřit mezi jeho učedníky.

Na té vstupní etapě je nejdůležitější otázka, kdo je Kristus? Zda ho poznávám a zda má vliv na můj život. Nejde o to, že vše klapne, firma prosperuje, ale zda se setkávám s Kristem a on má vliv na mě. To ještě pořád je období před katechumenátem. Není tam otázka, zda jsme poznali katechismus, zda už známe části mše sv. atd., ale je zde otázka na **vztah ke Kristu**. Kolikrát člověk se setkal s lidmi, kteří toho o Bohu, filosofii věděli hodně, ale vztah byl minimální a proto si myslím, že čas od času je potřeba i pro nás se vrátit k tomu nejpodstatnějšímu.

My můžeme vědět o náboženství moc a je to dobře, ale to nejpodstatnější v životě jsou vztahy. Jsme k obrazu Boha a ten žije vztahy mezi osobní a my nemůžeme jinak. Je omylem myslet si, že čím víc vím, že se to přemění na víru.

Dám dva pohledy na Krista. První je z Mt 25, 31-46

Čím začal papež František po křížové cestě? Křížová cesta v nás provokuje spoustu otázek, které téměř každý den si pokládáme. Kde je Bůh pokud jsou hladoví, žízniví, vyhnaní atd.

Připomnělo se mi jedno vyprávění, jak biskup s rabínem šli do Osvětimi a to je fakt. Rabín měl na večer připravenou řeč, ale nikdy nebyl v táboře a tak se chtěl podívat. Když došli na místo kde ležely vlasy 16 tun tak se zdálo že rabín omdlí. Nakonec vyšli a po nějaké chvíli rabín řekne biskupovi. Nemohu se ubránit pocitu a pořád se mi vrací ta věta krev jeho na nás a na naše děti. Jak to řekl, biskup tiše odpověděl, vím. Asi po 5 minutách se rabín ptá biskupa a ty máš na to místo nějakou odpověď. Ano mám. **Ježíš Kristus**.

Možná se to v nás vzpění, ale kde byl, když se dělo takové zverstvo? Byl v nich. Já jsem byl nemocný, hladový, ve vězení, bitý, a protože byl v nich jejich život měl smysl, byť byl doslova zedřený z kůže. Život těch lidí nebyl omylem. Život nikoho z nás není omylem, protože Kristus je v každém z nás, každého z nás si

vyvolil pro sebe, zve nás k vzájemnému přátelství a přitom vůbec **nemusí být poznán**. Všimněme si, kdy jsme tě viděli hladovým, ve vězení. On není vylepený na plakátech, ale je silný v skromnosti. Kristus má v sobě dostatek pokory, nemusí jít na plakát, ale v každém je a to znamená naši důstojnost a také, že život každého má smysl. To znamená, že milosrdenství je odpovědí, kterou dávám Bohu.

SZ říká prokaž druhému milosrdenství, protože sám si ho potřeboval nebo budeš potřebovat. Když Bůh přesvědčuje Židy jak se máji chovat k přistěhovalcům tak říká, přijmi ho, protože sám jsi byl přistěhovalcem. Kde v Egyptě, státě, který zachránil Izraelity od hladu, ale potom ho krutě utiskoval. Pamatuj, Egypt tě zachránil.

Ve SZ Bůh říká – já miluji přistěhovalce a v NZ já jsem přistěhovalcem. Jsem hladový. Kdo ti to říká? Bůh od kterého máme jídlo. Bůh nám v milosrdenství dává dobra a pak stojí před námi a prosí o milosrdenství. Milosrdenství je jméno Boha a naše komunikace s milosrdným nemůže být jiná než milosrdenství. Milosrdenství je naši odpovědi Bohu, který je milosrdenstvím. ***Papež nám neříká bud' milosrdný, dělej to by se záhy zprotivilo, ale říká objev Boha, protože on je milosrdenství. Jméno Boha je milosrdenství.*** To neobjevíme v knížce, ale pokud máme zkušenosti lásky, jsme si vědomí co od něho máme pak on stane přede mnou a řekne dej mi najíst.

Celé to vyprávění z Mt25 o soudu předchází vyprávění o talentech a jeden talent měl hodnotu asi podle odborníku 27 kg zlata. Co je tím talentem, když spojíme ty perikopy. **Je to láska.** Rozmnožíš anebo nikoli. Vezmi tu lásku a tou mou láskou miluj druhého. Já ti to dávám. Mám milovat jeho milosrdenstvím ne svým pojetím milosrdenství. Často diskutujeme o milosrdenství z pohledu politiky, sociologie, zdravého rozumu, ale to k ničemu nevede, protože je potřeba to vidět tak jak to žije Bůh. A jak to žije? A tady kříž? Kdo jsi Pane?

Kdo je Kristus? Lk 9, 18

Není zde v těch obřadech otázka, co soudíš o katechismu, o evangeliu, ale o Kristu. Petr jak víme, odpověděl ty jsi Mesiáš tj. spasitel, christos, pomazaný. To jméno znamená naší identitu – christianoi. Ježíš u Lukáše tou odpovědí vůbec není překvapený, nechválí Petra, ale hned začíná to vysvětlovat, blíže upřesňovat co to znamená. Ano jsem Mesiášem, ale s křížem. **To je absolutní novota.** To tu ještě nebylo, spasitel, zachránce, a s křížem. Ne že musí, ale že se k tomu dobrovolně odhodlá, ***má takovou vnitřní potřebu tím způsobem zachránit svět,***

protože to považuje za nejúčinnější cestu. Chce zachránit cestou utrpení a to je také volba jeho Otce. Oba se s tím sladí, shodnou.

1/ kontext onoho úryvku je takový, že Kristus se modlil sám a po modlitbě jakoby vchází do této důležité scény. Syn zjevuje tak Otce a jeho plán. Proč takovým způsobem? Chce zachránit člověka účinně dnes bychom řekli efektivně. Nejenom na oko. ***Proto hledá nástroj a to nejúčinnější na náš problém.*** Když někde je tma tak rozsvítíme, je někde hloupost pak pošleme tam učitele, je někde hřích pak Bůh sahá po kříži coby nejúčinnějším nástroji. Odkud to pochopení?

Snad nám pomůže najít odpověď na tuto otázku místo, kde se odehrála ta scéna. Byla to Cesareje Filipova. To není náhodné. Je to místo, které ukazuje v čem je lidský hřích a sice je to modloslužba, klanění se něčemu co si klanění nezaslouží. To bylo pohanské místo, místo starých a nových kultů. Pro Řeky to byl kult krásy.

Byl tam chrám, který opěvoval moc císaře, dále Nemesis bohyně msty. To jsou věci, které se zdají být vzdálené, ale ne tak úplně, protože jsou to božstva přítomné v naší hlavě. Často nás Kristus usvědčí anebo nám ukáže, jak v naší hlavě se usadila nějaká modla, bez níž si těžko dovedeme představit život. Svůj život jsem otočil k modle. Čím častěji to dělám, tím víc mě to duchovně rujuje a hledám někoho, kdo by mě zachránil. ***A Ježíš, který mi ukázal moje modly říká absolutním osvoboditelem jsem já s křížem.*** Proč? Protože takového Boha nelze si nezamilovat. Boha, který dává život, ne že mu ho berou, ale on ho dává, není možné nemít rád, pokud se člověk nad tím pozastaví.

Když ho vidíme s křížem, máme pocit ***obrovské svobody.*** Je to Bůh, který mě k ničemu nenutí, nevaluje na mě otroctví. Ovšem čím více hledím na jeho kříž tím více si všímám a objevuji jeho moc nade mnou. Není to však moc síly, ale lásky. Moc jeho nade mnou má pramen v lásce. Jakmile jde na kříž sám se stává otrokem. Bůh mě doslova přemáhá svou láskou a to je něco co skutečně léčí moje modloslužby. ***Jedině láska mění člověka a je schopna měnit člověka.*** Když hlásáme, že věřím v Boha pak takového jak nám ukázal Kristus. A můžeme se zeptat, znám ho? A to že ho znám mění to můj život ke svobodě z lásky? Nejsem otrokem Boha? Pak ho neznám. Mám z něho strach? Pak ho neznám. Nejde o to pochopit učení, ale o to zda si potkal někoho tak velkého, že je ti blbě zůstat v jeho přítomnosti stejný anebo se spolu baví o maličkostech, hloupostech.

Na závěr je označení křížem.

Víte, že znamením křesťanů je kříž Pána našeho Ježíše Krista. Protože se chcete stát křesťany přistupte abych vás tímto znamením ve jménu církve označil.

Označení na čele.

Označuji vás znamením Ježíše Krista ukřižovaného. Učte se jej znát a následovat, a jeho láska bude vaší silou.

Označuji vám křížem uši, abyste vždycky slyšeli hlas Kristův.

Označuji vám křížem oči, abyste ustavičně hleděli na Krista.

Označuji vám křížem ústa, abyste vždycky vyznávali Krista.

Označuji vám křížem srdce, aby v něm bydlel Kristus.

Označuji vám křížem ramena, abyste na sebe vzali jeho Kristovo.

Žehnám vás křížem ve jménu Otce i Dyna i Ducha svatého, abyste žili v Kristu nyní i na věky věků.

Závěrem může dát NZ

Dáváme vám Písmo svaté a přejeme vám, abyste v něm vždycky nacházeli světlo a útěchu.

A také může předat křížek

Dávám jako návrh 2 témata:

4. Poznání Krista a vztah k němu

5. Chci být jeho učedníkem - bible

III. jsi vyvolený přijeti mezi katechumény

Ev. Lk – pokušení na poušti. Jsem vyvolený nenechám si to vzít

V tom prekatechumenátu to nejpodstatnější oč šlo bylo objevit Krista. Dalším obdobím, kterým církev vedla lidi ke křtu byl **obřad vyvolení**. Onen obřad uzavíral období katechumenátu, které trvalo zhruba 3 roky. Onen obřad se prožíval 1. Neděli postní a pak už následovala blízká příprava na křest, završená křtem na Bílou sobotu.

a/ Středem obřadu vyvolení bylo zapsání svého jména do zvláštní knihy. Pokud někdo chtěl změnit jméno – znělo pohansky- pak mohl. Obřad vyvolení – jsme vyvolení Bohem. Onen motiv se objevuje vzhledem k Izraeli nebo církvi. Ovšem při tom obřadu jde o to, že jsme sami vyvolení. **Pán každého z nás vybírá, volá jménem, zná to jméno, zná nás nejlouběji naši podstatu a takovými nás volá, vybírá.** Je to velmi důležité umět prožívat onen vyvážený balanc mezi tím, že žijeme a modlíme se ve společenství a tím, že jsme Bohu vzácní jako jedinci, že zná nás jménem. Bůh ke každému z nás promlouvá a zná nás jménem. Ono vyvolení je od věčnosti. To není pouze lidská volba, lidská chuť, ale to je také vyvolení Bohem od věčnosti. Jsme na té pouti nejenom tak, že já chci, ale také, že Bůh mě chtěl.

Člověk se stává člověkem jedině ve vztahu s Ty. A tím já který mě dělá člověkem je Bůh.

b/ V tom období vyvolení bylo také důležité, že volila, vybírala také církev. Rozměr volby Boha se ujišťoval či ověřoval také volbou církve. To vše probíhalo, než nastal křest. Církev se tázala kmotrů. Co o kandidátovi víš? Co si o něm myslíš? Je už zralý, aby byl pokřtěn? To byl moment, ve kterém si kandidát mohl uvědomit, že je vybrán nejenom Bohem, ale také lidmi, církvi. Mělo to také uvědomit biskupovi odpovědnost, kterou na sebe bere, když někoho křtí. Dal jsi souhlas, pak do jisté míry máš také za onoho člověka odpovědnost. Je to úkol církve mít za sebe odpovědnost. To je ve všech svátostech. Církev rozhoduje, zda někdo je schopný uzavřít manželství přejmout sv. biřmování. Jak tuto moc církve nade mnou vnímám? Je možná to vnímat různým způsobem. Chci biřmování pro syna, kolik chcete? Copak objevujeme církev jako matku, která nám chce pomoci prožívat vztah s Otcem?

Je potřeba prostřednictví? V encyklice Benedikta a Františka o víře to je. Ne každý to ovšem vidí. Proč potřebuji Mojžíše, vždyť já sám s Bohem rozmlouvám. Proč ten biskup, kde se tlačí do čeho mi bude mluvit. To je ještě poměrně daleko od křtu a je zde už rozvíjen tento rozměr, vztah k církvi.

c/ Je to ovšem také otázka namířena směrem do církve. Ukazuje církvi, že má být matkou. Nejsm pro církev příliš anonymní? Ví o mně církev? Jak vytvářet takovou církev aby nebyla anonymní, aby to bylo společenství. Člověk přestává být anonymní, když se ho zná podle jména, když se zajímá o něho. Tehdy se nemusí chovat před církvi. Nemusí se domnívat, že církev a lidé v ní ho jenom posuzují. Jako církev jsme rodinou anebo spíše davem? Církev není davem, ale společenstvím bratří a sester. Takovou církev je v záměru Boha. **Poslední otázka kandidátovi ke křtu je otázka jak vnímá církev a jakou církev my tvoříme.** Ne pouze já, ale každý z nás tvoříme nějakou církev. Spoluvytváříš církev anebo ne? Můžeme chodit do kostela a nevytvářet ho. Můžeme vnímat církev, jako někoho kdo má pouze dávat a do které nemusím vkládat. Když se ptáme lidí, co si myslí o církvi mnohdy to je, že vylijí pomeje. Je to samozřejmě skreslené, ale mnohdy je tam hodně pravdy. Do jakého společenství bych je pozval, aby se přesvědčili, že to tak nemusí být? Co společenství kde tě nikdo neodsoudí, nepomluví, přijme. Pokud takovou církev zažije, pak nemáš obavy, že o tobě společenství rozhoduje. Není to proto, že se chce nad tebou vynášet a ukázat ti kdo je tu pánem, ale rozhoduje, protože tě miluje a ty v tu chvíli od ni dostáváš pomoc. Když církev vnímáš jako matku a jsi vůči ni upřímný pak máš právo na to, aby ti pomohla. Pokud se vůči ni chováš vypočítavě pak se nezlob, že ti nepomůže. **Avšak říkám otázka není jenom na nás v tom zda vnímám církev jako matku a také coby matku ji poslouchám, ale také zda vytvářím církev jako matku, ve které lidé se znají podle jména.** Zápis jména byl znamením, které nás má pobízet a táhnout na horu. Chci být v církvi a také přispět k tomu aby byla rodinou? Ty co byli vyvolení krásně latina nazývala „competentes“. Tady nejde o kompetenci, ale peten znamená prosit a com společně. Tedy „compeentes“ znamená společně prosit. Tedy jsou vyvolení a společně prosí o milost křtu pro sebe.

Také v tom obřadu bylo ještě jedna velká otázka a sice o vztah k Božímu slovu. Zde jsou otázky:

- 1/ zda věrně nasloucháš Božímu slovu. Nejde tady o nic jiného než touhu po Božím slově. Je to dobrý tvůj zvyk? Izajáš píše, že každý den jeho ucho je doslova probuzené tím slovem.
- 2/ už jsi začal zachovávat Boží slovo? Není tam, zda už zachováváš, ale zda jsi začal.
- 3/ už ses začlenil do bratrského společenství?

Všimněte si o jaké otázky církev pokládá lidem, kteří mají přijmout křest. Dokonce je to ještě před tou poslední bezprostřední etapou před křtem. Pokud nebylo tohoto nebylo ani vyvolení. Mám svou bibli?

Máme velký den kdy slavíme 1. Sv. přijímání, ale možná bychom mohli také slavit 1. Čtení z Božího slova. U Židů to bylo. Barmitscha – to byl chlapec, který vcházel do světa dospělých a to znamenalo, že mohl přijít k ambonu a přečíst toru. Být dospělým Židem znamenalo mít kontakt se slovem Božím. Prožít společenství s Bohem v jeho slově. Církev se tázala takhle lidi, kteří měli přijmout křest. Jaké místo odehrává bible v tvém životě? Můžeme dlouho žít bez něho anebo ho potřebujeme číst? Možná mě to vede k tomu, že si řeknu, já nemám na to. Ne to by bylo špatně. Spíše se zamyslet nad tím k jakým postojům mě to vede ten můj křest.

Při tom obřadu církev četla evangelium podle **Lukáše o pokušení na poušti**. Je zde Ježíš, který má zkušenost vyvolení. Ty jsi můj syn. Již první věta říká, že Ježíš na poušť šel o Jordánu. Po vyvolení má zkušenost pokušení a ono přesně kopíruje vyvolení. Jsi synem, ale jsi hladový, jsi synem, a proto nic se ti nestane, skákej, jsi synem. Sv. Lukáš, který dle odborníku psal své evangelium až po Matoušovi pravděpodobně změnil pořadí pokušení. Končí pokušení ve svatyni a Matouš na hoře. Pořadí u Lukáše je až dojemné, protože nám říká, že největší pokušení je to když ďábel tě nabádá abys ve svatyni chtěl být někdo aby ses ukázal, abys ve svatyni byl oslavován. Ty místo Boha anebo v jeho příbytku. A co Ježíš dělá? Na každé pokušení odpovídá Božím slovem. To nepřichází jenom tak ty odpovědi, ale pomalu se to v tobě rodí tím, že slovo čteš, promýšlíš, žiješ nim a ono se po čase stane způsobem tvého uvažování. Pokud stojíš před nějakým rozhodnutím pak první odpověď je odpovědi Slova.

Navrhují tato témata:

6. Já jsem vyvolený Bohem

7. Já jsem vyvolený církví a jakou ji tvoříme

IV dva poklady LK 11,1-13

Prožíváme cestu obnovy našeho křtu. Chceme si uvědomit, co se ve skutečnosti stalo když jsme byli pokřtěni. Chtěli jsme prožít nejdřív kdo je Bůh, jak jedná, jak

miluje a co to je nový život. Pak druhá otázka kdo je Kristus? Po tom jsme se dotkli církve jako rodiny a Božího slova. A vše to můžeme shrnout slovy sv. Cypriána „Nemá Boha za Otce ten kdo nepovažuje církev za matku“. Obřad vyvolení byl na začátku doby postní pak už následovala bezprostřední příprava na křest. V jejím průběhu církev dávala křtěncům dva velké svoje poklady. Dva poklady dostával člověk, který se již blížil křtu. Těm pokladům se říkalo „Traditio“ tj. předání a jednalo se o modlitbu Páně a o symbol víry. Věřím v Boha, těch vyznání je celá řada jsou desítky ne-li stovky vyznání, které v dějinách církve najdeme. Tady se jednalo o vyznání jedno z nejstarších a to římských z prvních staletí.

Podívejme se nyní na ně. Začneme od modlitby Páně. Z přečteného úryvku evangelia vidíme, že ten kdo nám ji dal není nikdo jiný než Ježíš Kristus. Říkali jsme si, že v tom předběžném katechumenátu byly kladené otázky na to kdo je pro mě Kristus. Nakolik ho znám? Jak to mění můj život? Jaké otázky ty osobně jemu pokládáš? Má to velký význam, protože čím větší ve mně bude osoba Ježíše Krista tím vzácnější bude také pro mě jeho modlitba.

Slyšeli jsme jak učedníci jsou s ním na nějakém místě (byla to Olivová hora). Ono přebývání s ním vyvolá u nich velkou touhu. Kdo přebývá s Pánem pak plodem jeho trávení s ním času je ještě větší touha po něm. Tady plodem byla prosba Pane nauč nás modlit se. Stojí za to se na to podívat doslovně. odborníci říkají, že to lze přeložit následovně. **Stalo se, když se modlil na nějakém místě.** To slovo **stalo se.** Jakmile se objevuje v bibli slovo stalo se pak to znamená, že tady nejde jenom o nějakou teorii, ale o zjevení, který je doprovázen také působením, jednáním. Tedy jde o zjevení se vším všudy tj. Kristus zjevuje pravdu, ale slovo je zde doprovázené také projevem jeho moci. Když Bůh tvořil svět pak se tam objevovalo slovo a stalo se. Při zvěstování a slovo se stalo. Co se zde stalo. Ježíš se modlí, ale v tom textu se nezdůrazňuje nějaká modlitební formulace, ale fakt, že se modlí. **Učedníci viděli svého mistra jako toho kdo se modlí, nevěděli co, ale viděli jeho postoj, že se stal modlitbou.** To co je fascinovalo bylo kým on je když se modlí. Co to je za modlicího člověka? To na co se text zaměřuje a co učedníky fascinuje je celý jeho modlitební postoj, jeho vztah s Bohem. Možná jste si všimli někoho velikého třeba světce jak se modlí. Pozor ne vždy zavřené oči symbolizují soustředěnost někdy je to i spánek. Vraťme se, učedníky to fascinuje a chtěli by mít podobný vztah s Bohem. V tom učení modlitbě nejde ani tak o krásu slov, je to krásné a tudíž bylo by to pěkné umět, ale jde o postoj člověka při modlitbě – jeho jednoty s Bohem, který je pro Ježíše Otcem. Jak ho vidí, chtějí

se také modlit. Ježíš nás učí modlitbě, když se sám modlí. Pokud chce někdo naučit modlitbě jiné musí sám se modlit. Př. Matka přijde s dítětem do kostela, neřekne mu běž, klekni si, já počkám, ale klekne si dítě vedle ní taky a celou dobu ji pozoruje. V tu chvíli učedníci se dívali na Pána byli doslova jako děti, proto se jim dostalo toho daru, že jím Pán ukázal, jak mají vytvářet postoj vůči Bohu. Pokud nebudeme tady, jako děti neobjevíme to. Postoj jakýkoli mohu druhému předat pouze tehdy, když ho sám mám. Ježíš je pozval do středu svého chápání Boha, do středu svého modlitebního postoje. Je takový krásný komentář sv. Františka k modlitbě Páně. Jmenuje se to „Oratio super Pater noster“. Modlitba nad Otče náš. Není to komentář jednotlivých slov, ale je to komentář modlitby, která se děje v něm tehdy když se modlí modlitbu Páně.

Co je v modlitbě Páně nejdůležitější? Myslím, že to, že je to slovo samého Vtěleného slova. **To je modlitba Krista.** On nás učí jeho vlastní modlitbě. Proč je to důležité? Protože je to Boží slovo a to je vždy silné, působící. Je to zvláštní proces. Obdrželi jsme slovo od Boha, my Boha tím slovem oslavujeme. Jinak k Bohu se vrací slovo, které nám dal. Z Božích úst vyšlo slovo, které nachází naše ústa a pak zpátky vrací se k Bohu odkud vyšlo, ale jak říká Izajáš slovo Boží se nikdy nevrací bez účinku, stejně jako déšť. Modlitba **Páně je mocná nikoli tím, že my jsme super modlitebníci, ale že je to Boží slovo.** Odtud se vnímá obrovská moc této modlitby, moc, která uskutečňuje. To oč se v ní modlíme, to se stane. Bůh nepřijme od nás tuto modlitbu, dokud ona nezpůsobí to co je v jeho záměru aby způsobila v nás. Jakoby říkal to slovo ke mně se nevrátí dokud nezpůsobí to co jsem stanovil. Stojí za to se pozastavit nad těmi prosbami, které vyslovujeme směrem k Bohu v modlitbě Páně.

- Modlíme se o posvěcení jeho jména
- Modlíme se o příchod jeho království
- Modlíme se o chleba
- Modlíme se o odpuštění hříchu
- Modlíme se o vítězství nad pokušením

Lukáš má 5 proseb, Mt 7. První z těch proseb se týká toho co Kristus říká, že již nastalo, je tady. Nejlepší to je vidět na Božím království. Ono již je tady, již je mezi námi. Proč tedy se máme o něho modlit, co to znamená? Proč prosit když je tady. Prosíme, aby nás otevíral na dary, které nám dává. Proto první dvě prosby lze chápat právě tímto klíčem. Prosíme aby nás otevřel na to co nám dává. Modlitba Páně mě otvírá na dary, které Bůh mi chce dát a já na ně mohu být uzavřený. Proto prosím, aby mě otevřel na skutečnost, kterou on považuje za nutnou, do které on

mě chce vést. Tady lze hodně citátu uvádět, ale řeknu jenom sv. Augustýna: „Boha skutečně uctívá pouze ten, kdo chce přijmout to, co Bůh dává“. Pokud jsme tak otevření je to super. Pokud v Božích darech objevujeme také svůj vlastní dar a zisk.

Př. Naše modlitba vypadá tak, že neseme popsaný list na kterém jsou naše prosby a chceme aby to Bůh podepsal. Zatímco mělo by to vypadat tak, že mu podepíšeme list papíru a prosíme aby on ho popsal. Já již do předu souhlasím s tím co mi chceš dát. Otevření se na boží dary. Je velkým darem aby jeho jméno bylo v mém životě chválené, posvěcené, oslavené abych ho svým životem posvětil nikoli poplival. U Ez čteme jak celý Izrael zpronevěřil Boží jméno u sebe a také ve vyhnanství. Všichni kdo se dívali na ten národ posmívali se Bohu. Svým životem ubírali Bohu jeho slávu. Když je Bůh oslavován je to i pro nás dobré. Je pro nás velkým vyznamenáním, že když někdo na nás hledí chce Boha chválit.

Velikým darem rovněž je, že Bůh v našem životě se ukazuje jako král, že mezi námi se také ukazuje, projevuje coby král. On je tím kdo uspořádává naše záležitosti, to co je a co není důležité a z toho žebříčku hodnot a pořádku který to vnese do našeho života se rodí v našem srdci pokoj. My se modlíme, abychom se otevřeli na ty dary. Po těch prosbách jsou další, ale já bych se zaměřil na skutečný komentář k Modlitbě Páně. Ten je u Lukáše ve slovech a Otec by nedal Ducha sv. těm, kdo prosí. Když dostáváme Ducha sv. pak dostáváme všechny dary i těch 5. Je tedy vidět, že tak jak to píše, Lukáš modlitba **Páně je modlitbou ve které prosíme o Ducha svatého**. Pokud se dobře podíváme, pak uvidíme, že Duch sv. je tím kdo uskutečňuje oněch 5 tužeb. Díky Duchu sv. jsme s to říct 3x svatý, je to Duch sv. který z nás tvoří církev, je to Duch sv. který nám pomůže prožít evangelní rady, a sice že nemusíme mít každý den kaviár, ale stačí nám chleba. Duch sv. je nám dán na odpuštění hříchu (komu hříchy odpustíte a před tím přijměte Ducha sv.), ale také nás uschopňuje odpouštět. On působí nejenom svátostně, ale také ve sféře lidské když nám někdo ublíží, abychom dokázali odpustit. **Když máš problém z odpuštěním, pak pros Ducha sv., modlí se modlitbu Páně a ona nám ho poskytuje, vyprošuje Ducha sv. ona v sobě nosí Ducha sv. stejně jako my od křtu**. Ona má tu moc nás otevírat na Ducha sv. na toho koho každý z nás na křtu dostal. My ho máme, ovšem vzniká otázka zda On má nás? Modlitba Páně působí otevírání nás na Ducha Božího, kterého máme v sobě, chceme se mu podřídit a toužíme po tom, aby On vlastnil nás.

Veliký poklad je modlitba Páně. Byla dána církvi samotným Pánem. To že ji církev předávala na cestě ke křtu, mělo také pedagogický charakter. Je něco co

svobodně nemohu ještě dělat, jak se těším, když přijde ta chvíle a budu moct. Oni čekali na ten okamžik jak na smilování. Už se ji budu modlit, doposud byla pro mě zakázána, zapovězená.

Druhý poklad bylo předání symbolu víry.

Dnes ještě v tradičních oblastech se to zkoušelo třeba před biřmováním se to zkouší zda to biřmovanec umí atd. ovšem katechumen ji neměl právo říkat. Víc než o modlitbě mluvíme o symbolu a to proto, že v prvních staletích to bylo vnímané jako svátost, samozřejmě se vším citem se odlišovalo ty skutečné svátosti 7. Ovšem šlo tady o víru, že i tato modlitba má v sobě skutečnost obsahující milost. Bylo přesvědčení, že tato syntéza katechismu může měnit lidský život. Kdysi to byl velmi žádoucí text, dnes ho možná 70% věřících nezná. Jedním z důvodů může být to, že prvotní církev předávala symbol nikoli do hlavy, ale do srdce. To nebylo na zkoušku. Naučíš se, pak jsi dospělý křesťan. Staré náboženské texty mluvily o tom, že symbol je a má být vepsán do srdci věřících. Ono předání se nedělo tím způsobem, že někomu se dal papír s 12 články, ale tak že biskup se postavil před společenství a pomalu 3x za sebou to mluvil. Lidé poslouchali a to tak aby se to vepsalo do jejich srdci.

Kdy se onen symbol nezapomíná? Tehdy když člověk v něm má něco co je mu blízké, co prohlubuje, čemu dovoluje aby to v něm působilo, pracovalo, nerozchází se s tím. Symbol to nejsou skripta, které jsem se naučil a odložil, ale je to text, který jsem si zamiloval, který ve mně vrtá hloubku. Modlím se jím, přemýšlím nad ním a mám zkušenost, že natolik nakolik se stává mojí vnitřní vlastností, mění také můj život. To se netýká pouze mě, ale také církve jako společenství, která recituje vyznání víry. V katechismu najdeme takový bod, který vysvětluje k čemu je, jaký má úkol onen text. Pokud si někdo myslí, že je to jenom proto, abychom znali nauku církve pak se mylí.

Jsou 3 důvody proč vyznání víry:

1. Je nástrojem církevního společenství – pokud je vlastností každého z nás a pracuje v nás pak z nás tvoří společenství církve, ne jenom církve, ale společenství. Je to nástroj jednoty mezi námi, nástroj vztahu mezi námi.
2. Slouží obnovení církve, ke které volá Duch sv. – možná bychom měli nápady jak obnovit církev, ale katechismus nám dává jako nástroj symbol.
3. Vyznání víry jako symbol je silným pravidlem ve vyučování víře – pozor nejde o doktrínu, ale o víru. Nejenom jsem moudrý, ale zakouším sílu obsaženou v těchto pravidlech víry.

Proto církev nám předává vyznání víry ne kvůli tomu abychom se ho naučili, ale aby z nás učinil společenství církve, abychom se neustále obnovovali moderně řečeno reformovali a zakusili sílu obsaženou v těchto člancích, jelikož se za nimi skrývá živá skutečnost. Pokud ony tři věci nesdílíme, nezakoušíme, pak jsme ho ještě nepřijali, možná ho známe, ale nepřijali jsme ho, protože neplní v nás tu úlohu, pro kterou je určený. Je třeba ho vzít do srdce nejenom intelektu. Na cestě ke křtu Kristus a Církev udělovala dva velké dary: Modlitbu Páně a Vyznání víry. Pro nás takový čas a zamyšlení nakolik jsem je už přijal, nakolik mě přetváří.

Navrhují tato témata:

8. Modlitba Páně

9. Vyznání víry